

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Sportovní klub Kostelní Lhota**, IČ: 45828415, se sídlem Kostelní Lhota č. p. 309, zast. JUDr. Milanem Paláčkem, advokátem, se sídlem Národní 27, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2007, č. j. 9 Ca 5/2006 - 56,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2007, č. j. 9 Ca 5/2006 - 56, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajská hygienická stanice Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 28. 6. 2005, č. j. 2579-213/04/Nb/Jež, žalobci podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů, zakázala v noční době (od 22.00 do 6.00 hod.) činnost užívání sportovního hřiště v obci Kostelní Lhota, okres Nymburk, na stavební parcele č. 222 a č. 881/5 v katastrálním území Kostelní Lhota k pořádání hudebních produkcí vlastníkem nebo třetími osobami, a to do doby odstranění závad, tj. aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem. Krajská hygienická stanice dále vyslovila, že žalobce je povinen informovat orgán ochrany veřejného zdraví, který toto rozhodnutí vydal, o odstranění závady a předložit důkaz o dodržování povinností stanovených právními předpisy, přičemž měření hluku může provést jen prostřednictvím kvalifikovaných osob.

Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2005, č. j. SOZ-301-16.8.05/28587, žalovaný k odvolání žalobce změnil uložené opatření tak, že žalobci se pozastavuje výkon činnosti, spočívající

v užívání sportovního hřiště, umístěného na pozemcích parc. č. 881/5 a parc. č. st. 222, zapsaných na listu vlastnictví č. 399 pro obec a katastrální území Kostelní Lhota, okres Nymburk, k pořádání veřejných produkcí hudby v noční době, jak vlastníkem, tak třetími osobami, a to do doby odstranění závady, spočívající v překračování hygienických limitů hluku pro noční dobu v chráněném venkovním prostoru stavby a v chráněném vnitřním prostoru stavby rodinného domu Kostelní Lhota č. p. 159. V ostatních částech zůstal výrok rozhodnutí krajské hygienické stanice nezměněn.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal řadu pochybení žalovaného, který nerespektoval základní zásady správního řízení, ani povinnosti podle § 32 odst. 1, § 33 odst. 1 a 2, § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Napadené rozhodnutí je proto z věcného, právního i formálního hlediska vadné a nepřezkoumatelné. Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí odporuje normativnímu textu § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví, který umožňuje bezprostřední zákrok vůči osobě, jež porušení povinnosti způsobila, nikoliv pozastavení výkonu činnosti pro futuro. Žalobce zdůraznil, že porušení povinnosti nebylo způsobeno užíváním sportovního hřiště, ale provozováním hudební produkce nad stanovené hygienické limity. Správní orgán měl tedy pozastavit veřejnou hudební produkci, při níž byly povinnosti porušeny. Žalobce dále namítal omezení svého vlastnického práva, aniž byly splněny podmínky čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť na základě § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví nelze pozastavit výkon vlastnického práva, když je zřejmé, že ne každou hudební produkcí dochází k porušení povinností podle zákona; k tíži žalobce přitom nemůže jít porušení povinností, jehož se dopustila jiná osoba. Žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které ve výroku neobsahuje konkrétní skutečnosti, jimiž se žalobce měl dopustit porušení zákona. Žalovaný neprovedl navrhované důkazy a nerespektoval návrhy žalobce podle § 33 odst. 1 správního řádu, zpochybňující protokol o kontrole. Žalobce totiž dodatečně zjistil, že se v okolí místa měření nacházel další významný zdroj hluku (mladíci na motocyklech, údajně bez tlumičů zvuků), a navrhl výslech svědků pana D. a N. Žalovaný však ve věci rozhodl a své rozhodnutí opřel o zpochybněný podklad jako v podstatě jediný důkaz, čímž porušil § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu. Žalobce namítal, že správnosti měření se nelze dovolávat odkazem na interní normativní instrukce pro měření hluku, které nejsou právním předpisem a nebyly založeny ve správním spisu, pročť si žalobce nemohl dodržení správného postupu měření ověřit. Žalobce poukazoval na srovnatelnost pozastavení výkonu činnosti s rozhodováním o trestním obvinění a zvýšené nároky s tím spojené ve smyslu zachování minimálních práv na obhajobu. Žalobce dále namítal nepřiměřenost uloženého opatření s tím, že místní občané podepsali petici proti likvidaci kulturního života obce. Za závažné pochybení žalobce považoval také postup krajské hygienické stanice, která v protokolu o kontrole označila za kontrolovanou osobu Českou obec sokolskou, čímž žalobce uvedla v omyl o jeho právním postavení a znemožnila mu využít práva podat proti protokolu námitky. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 9. 2007, č. j. 9 Ca 5/2006 - 56, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že žalovaný nepochybil při aplikaci § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví v návaznosti na § 30 odst. 1 téhož zákona a správně posoudil

osobu žalobce jako osobu, vůči níž legitimně směřuje uložené opatření o pozastavení činnosti, které soud shledal v souladu se zákonem. Výrokem rozhodnutí je srozumitelně stanoven dočasný zákaz používání hřiště ke konkrétnímu účelu v konkrétním čase, přičemž doba trvání pozastavení činnosti je zjevně ohraničena okamžikem odstranění závady provozovatelem hřiště. Uložené opatření představuje podle soudu záruku do budoucna, aby nedocházelo k opakování stejné situace. Žalobce byl v době naměření nadlimitních hodnot hluku při obou koncertech provozovatelem objektu ve smyslu § 30 odst. 1 zákona a ve druhém případě také pořadatelem ve smyslu § 32 zákona; provozoval tedy činnost, jejímž provozem vznikl hluk v noční době, v důsledku čehož mu bylo uloženo pozastavení činnosti - provozování sportovního hřiště k veřejné hudební produkci v noční době. Soud konstatoval, že není směrodatné, na základě jakých práv žalobce hřiště užíval, neboť nesporně hřiště provozoval. Žalobce byl zcela zřejmě osobou odpovědnou za plnění povinností při dodržování hygienických limitů hluku, uložené opatření tedy správně směřovalo vůči žalobci, který odpovídá za porušení svých povinností podle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Povinnosti zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity, se žalobce nemůže zprostit. Soud konstatoval, že ustanovení § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví nevylučuje zásadu odpovědnosti provozovatele vyslovenou v § 30 téhož zákona, a zdůraznil, že nejde o správní trestání, nýbrž o dočasné omezení práv žalobce do doby, než bude nápravnými opatřeními garantováno naplnění práva na ochranu zdraví a zdravých životních podmínek obyvatel blízkého objektu. Soud uvedl, že protokol o měření hluku pořízený pracovníky zdravotního ústavu za účasti pracovníka krajské hygienické stanice je řádným podkladem pro uložení pokuty podle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, a dodal, že takový protokol je i řádným podkladem pro uložení opatření podle § 84 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Z výsledků měření zcela zřetelně vyplynulo překročení hygienického limitu hluku při hudební produkci ve dnech 26. - 27. 6. 2004 a 5. - 6. 7. 2004; podle grafického znázornění měření nešlo o ojedinělý výkyv, výsledky měření podle soudu postačovaly k závěru, že stanovené limity hluku byly překročeny. S protokolem o kontrole byl seznámen předseda (statutární orgán) žalobce, byl poučen o právu podat námitky, které však podány nebyly. Námitku o jiných zdrojích hluku (projíždějící motorky) soud nepovažoval za přesvědčivou, neboť byla uplatněna až v doplnění odvolání ze dne 5. 9. 2005, přestože byla žalobci známa již i v původním řízení. Soud neshledal ani újmu na procesních právech žalobce, který byl náležitě seznámen s tím, co je mu vytýkáno, dvakrát nahlížel do správního spisu a vyjadřoval se písemně k oznámeným řízením. V protokolu je pod Českou obcí sokolskou jako vlastní subjekt kontroly uveden žalobce, správní orgán se žalobcem jednal, žalobce byl řádně seznámen s protokolem o kontrole a podepsal jej jako osoba uvedená v § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví. Městský soud v Praze na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel namítal, že žalovaný nesprávně aplikoval § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví v návaznosti na § 30 téhož zákona. Uložené pozastavení činnosti označil stěžovatel za nesmyslné a odporující textu § 84 odst. 1 písm. b) zákona, který umožňuje bezprostřední zákrok - pozastavení konkrétní činnosti v

konkrétní době za konkrétní porušení povinnosti, a to vše v příčinném vztahu spojujícím jednání s následkem. Toto ustanovení podle stěžovatele neumožňuje pro futuro pozastavit výkon nějaké činnosti, kterou ještě nemohly být porušeny povinnosti k ochraně veřejného zdraví. Ze skutkových zjištění vyplývá, že porušení povinnosti k ochraně veřejného zdraví nebylo způsobeno užíváním sportovního hřiště k hudebním produkcím, ale provozováním konkrétní veřejné hudební produkce nad stanovené hygienické limity, popř. porušením povinnosti pořadatelské služby. Orgán ochrany veřejného zdraví tedy měl pozastavit konkrétní veřejnou hudební produkci. Napadené rozhodnutí považoval stěžovatel za protiústavní, neboť omezilo jeho vlastnické právo bez naplnění podmínek čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel dále namítal, že podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví nelze pozastavit užívání předmětné nemovitosti k pořádání veřejných hudebních produkcí obecně, neboť každá hudební produkce má různou intenzitu hluku a ne vždy dochází k porušení povinnosti v ochraně veřejného zdraví. Stěžovatel zdůraznil, že nemůže jít k jeho tíži porušení povinností, kterého se při hudební produkci dopustila jiná osoba, pokud on se žádného porušení povinností nedopustil. Stěžovatel dále namítal nesprávnou aplikaci § 84 odst. 1 písm. b) ve vztahu k § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť stěžovatel není provozovatelem dalších objektů ve smyslu tohoto ustanovení, jejichž provozem vzniká hluk. Provozovatelem příležitostných kulturních a společenských akcí jsou zpravidla jiné subjekty než stěžovatel, tuto činnost je proto nutné posuzovat ve vztahu k § 32 zákona a nikoliv k § 30 zákona. Soud se podle stěžovatele nezabýval právní úpravou platnou v době, kdy došlo k posuzovanému jednání. Současná úprava v § 30 zákona vymezuje širší okruh povinných osob (i provozovatel dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk) a její použití by znamenalo nepřipustnou retroaktivitu v neprospěch stěžovatele. Dále stěžovatel namítal, že výrok napadeného rozhodnutí neuvádí konkrétní skutečnosti, kterými měl stěžovatel porušit zákonné povinnosti; rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je podle stěžovatele též nevykonatelné, neboť se jím ukládají povinnosti osobě, která není vlastníkem příslušného pozemku, jak vyplývá z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2004, který je založen ve správním spisu. Vlastníkem pozemků je Česká obec sokolská, se sídlem Újezd 450/40, Praha, na což stěžovatel opakovaně upozorňoval žalovaného i soud. Stěžovatel konstatoval, že se správní orgány nevyjádřily k jeho důkazním návrhům, resp. žalovaný pouze uvedl, že jejich provedení neshledal účelným. Stěžovatel již ve správním řízení zdůraznil existenci jiného zdroje hluku (skupina mladíků na motocyklech, kteří jezdili bez tlumičů zvuku) a navrhl doplnění dokazování výsledkem svědků. Správní orgány však místo toho ve věci rozhodly a svá rozhodnutí opřely o zpochybněný protokol o měření jako v podstatě jediný důkaz. Odkaz na interní normativní instrukce považoval stěžovatel za nedostatečný; tyto instrukce nejsou právním předpisem, vážou pouze osoby podřízené jejich vydavateli a nebyly založeny ve správním spise, proto stěžovatel nemohl ověřit, zda podle nich bylo skutečně postupováno. Žalovaný tedy ve svém rozhodnutí nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel dále zmínil paralelu mezi pozastavením výkonu činnosti a rozhodováním o trestním obvinění a požadoval, aby na dokazování byl kladen zvýšený nárok se zachováním minimálních práv na obhajobu. Návrhy stěžovatele na doplnění dokazování neakceptoval ani Městský soud v Praze, který protokol o měření považoval za nezpochybnitelný důkaz, aniž umožnil výsledky navrhovaných svědků. Stěžovatel dále namítal nepřiměřenost uloženého opatření s ohledem na počet obyvatel obce, kteří podepsali petici za zachování kulturního života v obci. Za pochybení správních orgánů stěžovatel považoval také nesprávné označení

kontrolované osoby v protokolu o kontrole, pro které nemohl uplatnit všechna svá procesní práva, zejména podat námitky proti protokolu o kontrole. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze, a neshledal žádný nedostatek, který by odůvodňoval podání kasační stížnosti. Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a doplnil, že ve správním řízení bylo prokázáno, že stěžovatel byl v rozhodné době vlastníkem a provozovatelem sportovního hřiště, na kterém byly pořádány hudební produkce, hluk z obou hudebních produkcí překročil příslušné hygienické limity hluku pro noční dobu v chráněných prostorech rodinného domu č. p. 159, stěžovatel tedy nesplnil své zákonem uložené povinnosti. Intenzita překročení hlukového limitu vedla žalovaného k závěru, že prostory sportovního hřiště jsou bez provedení dalších opatření zcela nevhodné k provozování hudebních produkcí a jediným opatřením způsobilým zajistit ochranu zdraví obyvatel předmětné stavby je pozastavení výkonu činnosti stěžovatele, tj. pořádání všech hudebních produkcí v noční době. Stěžovatel je provozovatelem sportovního hřiště, které pravidelně poskytuje k veřejným produkcím hudby různým pořadatelům, a proto jako provozovatel objektu, jehož provozem vzniká hluk, musí dodržovat podmínky stanovené v § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Ustanovení § 32 je sice speciální vůči § 30 zákona, ale pouze v případě, že se jedná o totožný subjekt právní povinnosti, což v tomto případě není. Předmětem zájmu v této věci není hluk z veřejné produkce hudby podle § 32 zákona, ale hluk z objektu, jehož provozem vzniká hluk podle § 30 odst. 1 zákona. Stěžovatel se tedy podle žalovaného nemůže zprostit odpovědnosti za provozování sportovního hřiště s odkazem na odpovědnost pořadatele. Námitky týkající se intertemporálních rozdílů v právní úpravě označil žalovaný za nepodstatné a podotkl, že novelizací § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví došlo jen k upřesnění nápravného opatření za účelem vyloučení výkladových nejasností, nikoliv k významové změně. Žalovaný zdůraznil, že nápravné opatření není správní sankcí, proto výrok nemusí obsahovat vylíčení podstatných skutkových okolností. K námitce nevykonatelnosti rozhodnutí vycházející z tvrzení, že vlastníkem pozemku není stěžovatel, žalovaný konstatoval, že se jednoznačně pozastavuje výkon činnosti spočívající v užívání hřiště jak vlastníkem, tak třetími osobami. Žalovaný dále uvedl, že doplnění dokazování v otázce vlastnictví předmětných pozemků a v otázce okolností hudebních produkcí, při nichž došlo k porušení povinností, by nebylo účelné a nepřispělo by k lepšímu objasnění věci. Podle žalovaného přitom protokol o kontrole a protokol o měření hluku č. 64/2004 jsou hodnověrnými důkazy o porušení povinností stěžovatele a vypovídají o skutečném stavu věci. K tvrzené nepřiměřenosti uloženého opatření žalovaný poznamenal, že orgány ochrany veřejného zdraví jsou povinny dohlížet nad dodržováním povinností k ochraně veřejného zdraví a není přípustné, aby zájem skupiny obyvatel bavit se při hlasité hudbě převážil nad zájmem jiné skupiny, byť menší, na zajištění zdravých životních podmínek. Opatření navíc nemůže vést k likvidaci kulturního života v obci, neboť užívání hřiště k pořádání hudebních produkcí je omezeno pouze pro noční dobu a trvá jen do odstranění závady. Námitku stěžovatele o nesprávném označení kontrolované osoby označil žalovaný za účelovou a neaktuální, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný mj. z tohoto důvodu zrušil a v dalším řízení již byl stěžovatel od počátku jako účastník řízení seznámen s tím, že správní orgán na skutkové okolnosti případu nahlíží tak, že stěžovatel jako

vlastník sportovního hřiště na něm provozoval zdroj hluku a nezajistil, aby hluk nepřekračoval hygienické limity. Stěžovatel byl v oznámení o novém projednání věci poučen o svých procesních právech, práva zpochybnit kontrolní zjištění stěžovatel využil, a proto je jeho námitka neopodstatněná. Žalovaný navrhl zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou a nepřiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 7. 3. 2008, č. j. 4 Ads 21/2008 - 120, nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze napadl z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující informace podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti.

Přípisem ze dne 10. 8. 2004, č. j. 3360-213/04/Nb/Jež, oznámila krajská hygienická stanice stěžovateli zahájení správního řízení o zákazu činnosti - pořádání hudebních produkcí na sportovním hřišti Kostelní Lhota podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví. Za porušení povinností označila zjištění učiněná při kontrole ve dnech 26. - 27. 6. 2004 a 5. - 6. 7. 2004, kdy bylo provedeno měření imisí hluku v chráněných vnitřních a venkovních prostorech rodinného domu č. p. 159 v Kostelní Lhotě při pořádání veřejných produkcí hudby na sportovním hřišti v Kostelní Lhotě, jejichž pořadatelem byl stěžovatel. Měření bylo zjištěno, že došlo k porušení § 32 zákona o

ochraně veřejného zdraví a § 11 a § 12 nařízení vlády č. 502/2000 Sb. Zahájení správního řízení bylo stěžovateli oznámeno jako pořadateli hudebních produkcí.

Stěžovatel ve vyjádření ze dne 14. 8. 2004 uvedl, že je pouze jedním z pořadatelů hudebních zábav v obci a není vlastníkem pozemku, na kterém se zábavy konají, proto se nepovažoval za subjekt, vůči kterému lze zahájit správní řízení v této věci.

Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2004, č. j. 4031-213/04/Nb/Jež, krajská hygienická stanice zakázala stěžovateli v noční době činnost pořádání hudebních produkcí v celém areálu sportovního hřiště v obci Kostelní Lhota a činnost poskytování tohoto areálu k pořádání hudebních produkcí třetím osobám do doby odstranění závady spočívající v překračování hygienického limitu hluku v chráněných vnitřních a venkovních prostorech stavby Kostelní Lhota č. p. 159. V odůvodnění krajská hygienická stanice konstatovala, že podle provedených měření hluku při obou hudebních produkcích (26. - 27. 6. 2004 od 20:00 hod. do 4:00 hod. produkce hudby rockových skupin Škwor, Hvězdná pěchota a Shiva, 5. - 6. 7. 2004 od 20:00 hod. do 4:00 hod. country zábava volejbalového oddílu Kostelní Lhota) byl prokazatelně překročen hygienický limit hluku. Měřením bylo zjištěno, že došlo k porušení § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví a § 11 a § 12 nařízení vlády č. 502/2000 Sb. Krajská hygienická stanice ověřila podle výpisu z katastru nemovitostí vlastníka pozemku, na kterém se zábavy konaly, a zjistila, že má shodné identifikační číslo se stěžovatelem; vzala tudíž za prokázané, že stěžovatel je provozovatelem areálu sportovního hřiště. Vzhledem k tomu, že se v řízení nepodařilo prokázat konkrétní pořadatele hudebních produkcí a účelem opatření orgánu ochrany veřejného zdraví je, aby se na sportovním hřišti nekonaly hudební produkce bez ohledu na pořadatele, přistoupila krajská hygienická stanice k vydání rozhodnutí podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví vůči stěžovateli.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel zopakoval, že není vlastníkem předmětného pozemku a odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze. Konstatoval, že se krajská hygienická stanice nezabývala jeho argumenty, ani tím, že si představitelé obce a občané nepřejí likvidaci kulturního života v obci. V doplnění stěžovatel poukázal na chybné označení kontrolované osoby v protokolu o kontrole, pro které nemohl využít práva podat proti protokolu námitky, a uvedl, že podle protokolu o kontrole byl pořadatelem hudební produkce konané 26. - 27. 6. 2004 K. N. Správní orgán stěžovateli neumožnil využít práva navrhopat důkazy a nahlížet do spisu. Stěžovatel namítal, že nebylo provedeno žádné dokazování, shledal rozpor mezi aplikací subsidiární odpovědnosti podle § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví a obsahem protokolu o kontrole. Napadené rozhodnutí podle stěžovatele odporuje ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona, neboť nápravné opatření bylo použito jako sankce. Stěžovatel uzavřel, že rozhodnutí je nevykonatelné, neboť ukládá povinnosti osobě, která není vlastníkem předmětného pozemku.

Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2005, č. j. HEM-301-2.12.04/35167, žalovaný napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajské hygienické stanici k novému projednání. V odůvodnění uvedl, že krajská hygienická stanice nesprávně aplikovala zákonnou normu. Při zjištění překročení hygienických limitů hluku byla především povinna uložit sankci podle § 92 a násl. zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalovaný zdůraznil, že povinnost

zajistit nepřekračování limitů v případě veřejné produkce hudby nese pořadatel, poskytovatel pozemku má tuto povinnost jen tehdy, nelze-li pořadatele zjistit. Správní orgán prvního stupně nevěnoval dostatečnou pozornost přesné identifikaci pořadatelů a, aniž v tomto směru provedl dokazování, obrátil se na osobu, která nese odpovědnost až v případě, že pořadatele nelze zjistit. Krajská hygienická stanice může podle žalovaného v novém projednání vůči stěžovateli užít § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví pouze za podmínek a v rozsahu § 30 téhož zákona; v takovém případě musí účastníka řízení seznámit se změnou právní kvalifikace a umožnit mu uplatnění jeho práv.

Přípisem ze dne 15. 4. 2005, č. j. 1420-213/05/Nb/Jež, krajská hygienická stanice oznámila stěžovateli nové projednání zahájeného správního řízení o zákazu činnosti podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví - užívání sportovního hřiště Kostelní Lhota k jakýmkoli hudebním produkcím vlastníkem nebo jinou osobou. Sdělila, že si vyžádala rozhodnutí Krajského soudu v Praze a výpis z katastru nemovitostí. Podle rozhodnutí žalovaného provedla změnu právní kvalifikace a konstatovala, že vlastník sportovního hřiště na něm provozoval zdroj hluku a nezajistil, aby hluk nepřekračoval hygienické limity, čímž došlo k porušení § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví. Krajská hygienická stanice zdůraznila, že řízení o zákazu činnosti bude dále vedeno se stěžovatelem jako vlastníkem parcely č. 881/5, na jehož pozemku proběhly uvedené hudební produkce. Dále stěžovatele poučila o jeho právech.

Ve vyjádření ze dne 2. 5. 2005 stěžovatel zopakoval své námitky uplatněné v odvolání včetně toho, že není vlastníkem předmětného pozemku.

Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2005, č. j. 2579-213/04/Nb/Jež, krajská hygienická stanice stěžovateli podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví zakázala v noční době (od 22.00 do 6.00 hod.) činnost užívání sportovního hřiště v obci Kostelní Lhota, okres Nymburk, na stavební parcele č. 222 a č. 881/5 v katastrálním území Kostelní Lhota k pořádání hudebních produkcí vlastníkem nebo třetími osobami, a to do doby odstranění závad, tj. aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem. Krajská hygienická stanice dále vyslovila, že stěžovatel je povinen informovat orgán ochrany veřejného zdraví, který toto rozhodnutí vydal, o odstranění závady a předložit důkaz o dodržování povinností stanovených právními předpisy, přičemž měření hluku může provést jen prostřednictvím kvalifikovaných osob. V odůvodnění krajská hygienická stanice uvedla, že měřením bylo zjištěno porušení § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví a § 11 a § 12 nařízení vlády č. 502/2000 Sb. Z výpisu z katastru nemovitostí měla za prokázané, že stěžovatel je provozovatelem areálu sportovního hřiště Kostelní Lhota. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo prokázat konkrétní pořadatele hudebních produkcí, krajská hygienická stanice vycházejíc z § 32 zákona přistoupila k vydání rozhodnutí vůči stěžovateli, který k hudební produkci poskytl pozemek. K samotnému měření hluku uvedla, že způsob a postup měření jsou zpracovány v platné metodice, podle které musí akreditovaná laboratoř postupovat. Krajská hygienická stanice vyvodila důsledky podle výsledků měření obsažených v protokolu o měření. Uzavřela, že stěžovateli bylo prokázáno porušení právních povinností stanovených zákonem o ochraně veřejného zdraví, a proto vydala rozhodnutí o zákazu činnosti v rozsahu, který odpovídá skutkovým zjištěním i jejich právní kvalifikaci.

V odvolání, resp. v jeho doplnění stěžovatel zopakoval své předchozí námitky, poukázal na nedostatečně konkrétní výrok, neexistenci rozhodnutí, které by svědčilo o porušení povinností stěžovatelem, a na nerespektování jeho návrhů. Zmínil další významný zdroj hluku (mladíci na motocyklech), který mohl ovlivnit výsledky měření. Správní orgán podle stěžovatele opřel své rozhodnutí o zpochybněný podklad jako o jediný důkaz, tedy nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V rozhodnutí neuvedl, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, ani jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a použití právních předpisů. Stěžovatel namítal nepřiměřenost opatření a nesprávnou aplikaci § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví. Cítil se poškozen také postupem při státní kontrole, zejména označením České obce sokolské za kontrolovanou osobu, pro které stěžovatel nevyužil práva podat námitky proti protokolu.

Při nahlédnutí do spisu dne 12. 10. 2005 zástupce stěžovatele přednesl návrhy na doplnění dokazování, mimo jiné o výslech odpovědného zástupce České obce sokolské, zda byla uzavřena dohoda o převodu majetkových práv podle pravomocného rozsudku.

Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2005, č. j. SOZ-301-16.8.05/28587, žalovaný k odvolání stěžovatele změnil uložené opatření tak, že stěžovateli se pozastavuje výkon činnosti, spočívající v užívání sportovního hřiště, umístěného na pozemcích parc. č. 881/5 a parc. č. st. 222, zapsaných na listu vlastnictví č. 399 pro obec a katastrální území Kostelní Lhota, okres Nymburk, k pořádání veřejných produkcí hudby v noční době, jak vlastníkem, tak třetími osobami, a to do doby odstranění závady, spočívající v překračování hygienických limitů hluku pro noční dobu v chráněném venkovním prostoru stavby a v chráněném vnitřním prostoru stavby rodinného domu Kostelní Lhota č. p. 159. V ostatních částech zůstal výrok rozhodnutí krajské hygienické stanice nezměněn. V odůvodnění žalovaný uvedl, že nejde o rozhodnutí o správním deliktu, uložené opatření není sankcí, a proto nelze na výrok klást stejné nároky jako na výrok rozhodnutí o správních deliktech. Podmínkou uložení nápravného opatření není rozhodnutí o spáchání správního deliktu, pouze porušení povinnosti v příčinné souvislosti s činností, jejíž výkon bude pozastaven. Obě hudební produkce byly příčinou překročení hygienických limitů hluku a tato skutečnost plně odůvodňuje závěr, že předmětné pozemky jsou bez dalších opatření zcela nevhodné k pořádání veřejných produkcí hudby a jediným opatřením způsobilým zajistit ochranu zdraví obyvatel rodinného domu č. p. 159 je pozastavení výkonu činnosti stěžovatele (pořádání všech hudebních produkcí na těchto pozemcích v noční době). Žalovaný shledal, že se krajská hygienická stanice nevyjádřila ke všem námitkám a návrhům, proto tak učinil žalovaný. Skutečnost, že stěžovatel nebyl průběžně informován, jak bude naloženo s jeho návrhy, a v návaznosti na to vyzván k uplatnění dalších návrhů, nepovažoval žalovaný za porušení jeho procesních práv. Skutkový stav byl podle žalovaného zjištěn dostatečně a objektivně, pořizované protokoly jsou hodnověrným důkazem o porušení povinností stěžovatele, výsledky měření nebylo nutno doplňovat dalšími měřeními nebo výslechy. Napadené rozhodnutí mělo všechny předepsané náležitosti a nápravné opatření bylo přiměřené, neboť nadměrná hluková zátěž představuje ohrožení zdraví osob. Právo na ochranu zdraví a právo na příznivé životní prostředí zaručuje Listina základních práv a svobod a orgány ochrany veřejného zdraví musí dohlížet nad dodržováním povinností k ochraně zdraví, zajišťovat nápravu i preventivní ochranu. Pozastavení výkonu činnosti stěžovatele bylo omezeno pouze na noční dobu, tedy stěžovatele neomezuje v pořádání hudebních produkcí obecně. Trvání uloženého

opatření bylo omezeno na dobu do odstranění závady, jedná se tak o dočasné pozastavení výkonu činnosti, nikoliv absolutní a trvalý zákaz. Krajská hygienická stanice podle žalovaného v rozporu se spisovými podklady tvrdila, že se nepodařilo prokázat konkrétní pořadatele hudebních produkcí, setrvala na nesprávné aplikaci § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví, jednala v rozporu s právním názorem odvolacího orgánu a odchýlila se i od názoru obsaženého v oznámení o novém projednání věci. Skutečnosti a právní úvahy, kterými v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentovala, představují ničím neodůvodněný zvrat v řízení, takové rozhodnutí nemohl žalovaný beze změny potvrdit. Podle žalovaného však byl stěžovatel již dostatečně seznámen se změnou právní kvalifikace, a proto bylo z hlediska procesní rychlosti a hospodárnosti vhodnější, aby meritorně rozhodl přímo žalovaný, který měl pro rozhodnutí dostatečný podklad. Žalovaný konstatoval, že stěžovatel svého práva zpochybnit kontrolní zjištění ve správním řízení využil, čímž byla jeho údajně zkrácená práva narovnána. Shromážděné důkazy dávaly podle žalovaného dostatečný základ pro uložení opatření; pozastavení výkonu činnosti plně odůvodňuje zjištění, že stěžovatel nesplnil svou povinnost provozovatele objektu, jehož provozem vzniká hluk, zajistit nepřekračování hygienických limitů. K otázce trvání vlastnických vztahů stěžovatele k pozemkům žalovaný uvedl, že není pro rozhodnutí ve věci podstatná. Pro potřeby tohoto řízení žalovaný konstatoval, že po zhodnocení tvrzení stěžovatele a shromážděných podkladů má za to, že vlastnický vztah stěžovatele k pozemkům *de iure* doposud trvá. Doplnění dokazování by podle žalovaného bylo neúčelné a nepřispělo k lepšímu objasnění věci. Žalovaný na základě uvedených skutečností a právních úvah napadené rozhodnutí změnil; terminologická změna uloženého opatření odpovídá novelizaci ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví.

Součástí správního spisu je dále rozsudek Okresního soudu v Nymburce ze dne 30. 6. 2003, č. j. 6 C 886/92 - 416, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2004, č. j. 28 Co 9/2004, 28 Co 10/2004 - 464. Rozsudkem okresního soudu byla stěžovateli uložena povinnost uzavřít s Českou obcí sokolskou, se sídlem Újezd 450, Praha 1, dohodu o navrácení majetkových práv ke stavební parcele č. 222, budově č. p. 309 a parcele č. 881/5 v katastrálním území Kostelní Lhota. Tento rozsudek byl rozsudkem krajského soudu změněn tak, že stěžovateli soud uložil povinnost vydat České obci sokolské stavební parcelu č. 222, budovu č. p. 309 a parcelu č. 881/5, zapsané na listu vlastnictví 399 pro katastrální území Kostelní Lhota. Tyto rozsudky nabyly právní moci dne 16. 2. 2004.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

Podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví *při výkonu státního zdravotního dozoru orgány ochrany veřejného zdraví v rozsahu své působnosti mohou pozastavit výkon činnosti, pokud při ní byly porušeny povinnosti v ochraně veřejného zdraví, a to do doby odstranění závady.*

Byť citované ustanovení výslovně nezmiňuje, komu může být rozhodnutí o pozastavení výkonu činnosti adresováno, je zcela evidentní, že tato osoba musí mít minimálně určitý vztah k činnosti, jež má být pozastavena, aby mohlo rozhodnutí splnit svůj účel preventivního opatření k ochraně veřejného zdraví.

Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že není vlastníkem pozemků pod sportovním hřištěm, na kterém se konaly hudební produkce, při nichž naměřený hluk překročil hygienické limity.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1361/97, publikovaného v Soudní judikatuře pod č. 125/1998, *rozhodnutí, kterým soud uloží povinné osobě povinnost vydat nemovitost, je titulem, který vlastnictví osoby oprávněné obnovuje (navrací), a na jehož základě příslušný katastrální úřad provede v její prospěch záznam vlastnického práva do katastru nemovitostí. Žaloby o uložení prohlášení vůle a o vydání věci jsou proto ve smyslu zákonů č. 173/1990 Sb. a č. 232/1991 Sb. adekvátními způsoby uplatnění nároku na navrácení majetkových práv ...*

V kontextu tohoto judikátu Nejvyššího soudu představuje stěžovatelem v průběhu správního řízení předložený pravomocný rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž soud stěžovateli jako osobě povinné podle zákona č. 173/1990 Sb. uložil vydat České obci sokolské jako osobě oprávněné podle téhož zákona stavební parcelu č. 222, budovu č. p. 309 a parcelu č. 881/5 v katastrálním území Kostelní Lhota, právní titul, který navrácí vlastnictví České obci sokolské. Na základě tohoto právního titulu poté katastrální úřad provede toliko záznam vlastnického práva v katastru nemovitostí, který nemá konstitutivní, ale pouze deklaratorní účinky.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy právní mocí uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, tj. dnem 16. 2. 2004, přestal být stěžovatel vlastníkem pozemků v katastrálním území Kostelní Lhota, na nichž se nachází sportovní hřiště, jehož užívání bylo rozhodnutím žalovaného pozastaveno. Stěžovatel tudíž nebyl vlastníkem těchto pozemků již v době, kdy byly při veřejné produkci hudby překročeny hygienické limity hluku.

Správní orgány obou stupňů měly předmětný rozsudek Krajského soudu v Praze k dispozici, přesto však navzdory tvrzením stěžovatele vycházely z údajů v katastru nemovitostí a svá rozhodnutí vystavěly na tom, že stěžovatel byl vlastníkem pozemků, na kterých hřiště stojí.

Nebyl-li stěžovatel vlastníkem pozemků parc. č. 881/5 a parc. č. st. 222 v katastrálním území Kostelní Lhota, nemohl žádným způsobem ovlivnit, zda bude vlastník těchto pozemků sportovní hřiště užívat v souladu s rozhodnutím žalovaného či nikoliv, resp. zda to umožní třetím osobám. V tomto směru je napadené rozhodnutí nevykonatelné, postrádá smysl a nemůže plnit účel, pro který bylo vydáno.

Nejvyšší správní soud shledal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem správního spisu, napadené rozhodnutí je nezákonné a Městský soud v Praze je měl podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Za další pochybení správních orgánů Nejvyšší správní soud považuje skutečnost, že bez patřičných podkladů patrně od domnělého vlastnického práva stěžovatele odvodily,

že stěžovatel byl provozovatelem sportovního hřiště. Takový závěr však nemá oporu ve správním spisu, není podložen žádným důkazem. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že stěžovatel byl provozovatelem hřiště, a nebylo ani prokázáno, že byl pořadatelem některé z veřejných produkcí hudby (naopak u jedné z nich evidentně pořadatelem nebyl), je přinejmenším sporný závěr žalovaného, že stěžovatel porušil povinnosti stanovené zákonem o ochraně veřejného zdraví.

Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil, pokud jde o interpretaci ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví. Pozastavení výkonu činnosti představuje preventivní opatření, nikoliv sankci, a ve veřejném zájmu umožňuje i pro futuro pozastavit výkon činnosti, při které byly porušeny povinnosti stanovené zákonem o ochraně veřejného zdraví. Smyslem tohoto ustanovení je - jak správně poznamenal žalovaný - v souladu s čl. 31 a 35 Listiny základních práv a svobod chránit zdraví a zdravé životní podmínky osob před nadměrnou hlukovou zátěží.

V zájmu ochrany zdraví přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu lze pozastavit výkon činnosti užívání sportovního hřiště k veřejným produkcím hudby, pokud skutková zjištění dávají dostatečný podklad pro závěr, že takové opatření je nezbytné, efektivní a jeho uložení splní svůj účel. Tyto podmínky však v projednávané věci naplněny nebyly, neboť stěžovatel nevlastní pozemky pod sportovním hřištěm a nemůže zabezpečit, že vlastník nebo třetí osoby budou rozhodnutí správních orgánů, kterým nejsou vázáni, respektovat.

Uložené opatření (pozastavení výkonu činnosti užívání sportovního hřiště k pořádání veřejných produkcí hudby v noční době) obecně představuje významné omezení vlastnického práva, a proto by mělo být užíváno jen výjimečně a v odůvodněných případech, kdy jiné prostředky ochrany zdraví osob selhávají. Nejvyšší správní soud shledal, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda bylo toto opatření nezbytné k tomu, aby v budoucnu nedocházelo k překračování hlukových limitů. Pokud správní orgány neusilovaly o zjištění pořadatelů a jejich potrestání za překročení limitů hluku při veřejných hudebních produkcích, nelze totiž vycházet z toho, že by uložení sankce pořadatelům nemělo současně dostatečný preventivní účinek.

Námítkou stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného omezilo jeho vlastnické právo bez naplnění podmínek čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, se Nejvyšší správní soud blíže nezabýval, neboť ji shledal účelovou. Stěžovatel totiž od počátku správního řízení tvrdil, že není vlastníkem předmětných pozemků, a pravdivost tohoto tvrzení prokázal předložením rozsudku Krajského soudu v Praze, proto rozhodnutí žalovaného nemohlo jakkoliv zasáhnout do vlastnického práva stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem žalovaného a Městského soudu v Praze, že uložené opatření nemá sankční charakter, a pro jeho výrok tudíž neplatí požadavky uplatňované ve vztahu k výrokům rozhodnutí v oblasti správního trestání. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za pochybení správního orgánu, že výrok napadeného rozhodnutí neuvádí konkrétní skutečnosti, kterými měl stěžovatel porušit zákonné povinnosti.

K namítané nepřiměřenosti uloženého opatření Nejvyšší správní soud podotýká, že ochrana zdraví osob má zcela jednoznačně přednost před kulturním životem v obci, který byl uloženým opatřením pouze částečně omezen. Napadené rozhodnutí totiž stěžovateli ani jiným subjektům nebrání v pořádání veřejných produkcí hudby mimo noční dobu (tj. do 22:00 hod.), samozřejmě při dodržení příslušných hlukových limitů.

Pokud jde o stěžovatelem zpochybňovaný protokol o měření, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 22. 12. 2008, č. j. 4 Ads 50/2008 - 84, www.nssoud.cz, podle kterého *protokol o měření hluku pořízený pracovníky zdravotního ústavu (zkušební laboratoře akreditované k provádění takového měření) za účasti pracovníka krajské hygienické stanice je protokolem o kontrolních zjištěních a řádným podkladem pro uložení pokuty podle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví*. Takovýto protokol pak rozhodně obстоjí i jako podklad pro rozhodnutí podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví. Z obsahu protokolu je zřejmé, že dominantním zdrojem hluku byly veřejné produkce hudby. Tvzení stěžovatele, že dalším zdrojem hluku byla skupina mladíků na motocyklech, shledal Nejvyšší správní soud účelovým, neboť provoz na přilehlé silnici byl podle zmíněného protokolu zohledněn, případné ježdění na motocyklech nemohlo trvat po celou dobu trvání obou hudebních produkcí a jistě by nezůstalo bez povšimnutí pracovníků provádějících měření. V tomto směru považoval Nejvyšší správní soud stěžovatelem požadované doplnění dokazování za neúčelné a nadbytečné.

Poukazoval-li stěžovatel na nesprávné označení kontrolované osoby v protokolu o kontrole s tím, že nemohl uplatnit všechna svá procesní práva, Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčuje, že označení kontrolované osoby je přinejmenším zavádějící a mohlo vyvolat dojem, že se kontrola stěžovatele nijak netýká. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však stěžovatel v průběhu správního řízení dostal dostatečný prostor k tomu, aby své námitky a návrhy uplatnil, popsané pochybení proto nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem správního spisu, napadené rozhodnutí je nezákonné a Městský soud v Praze je měl podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. byl dán, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2007, č. j. 9 Ca 5/2006 - 56, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí*. Na Městském soudu v Praze tedy nyní bude, aby rozhodnutí žalovaného z důvodů shora uvedených zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že stěžovatel není vlastníkem pozemků pod sportovním hřištěm a opatření podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví mu za dané procesní situace nelze efektivně uložit.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu